Abram door de Heere in het beloofde land gebracht

Lezen: Genesis 12: 6-9 en Hebreeën 11: 8-13
Tekst: Genesis 12: 6-8

Zingen:
Psalm 84: 4
Psalm 85: 3
Psalm 66: 6, 7
Psalm 36: 2
Psalm 118: 7

Geliefde gemeente, wat is het een groot wonder voor Abram geworden dat de Heere hem getrokken heeft uit zijn zondige bestaan in Ur der Chaldeeën. Hij werd geroepen tot bekering en geloof, en de vruchten daarvan zijn duidelijk openbaar gekomen toen hij daadwerkelijk door de Heere geroepen en getrokken werd. Dat was het werk van de kracht van de Heilige Geest, het werk van het Woord en de bediening der verzoening. Zo leerde Abram zichzelf verloochenen. Wat hem aanvankelijk zo lief was in Ur der Chaldeeën, in Mesopotamië, heeft hij werkelijk achter zich mogen laten. Er kwam een breuk met de zonde en met zijn zondige levenswandel.

Als wij Schrift met Schrift vergelijken, weten wij dat wanneer de Geest gaat werken en er een breuk met de zonde komt, dit gepaard gaat met droefheid. Want de droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid. Er gebeurde nog meer in het hart van Abram. Hij kreeg liefde en hoogachting voor die God der Heerlijkheid die aan hem verschenen is. Hij stierf aan zijn eigen afgoderij, die hij vele jaren had beoefend, en leerde de enige ware God kennen door het geloof. Hij leerde Hem liefhebben en eren. Daarbij kreeg hij grote gedachten van God en kleine gedachten van zichzelf. Hij wilde niets liever dan zich tot de Heere wenden. Ziet u wel? Bekering: afkeer van de zonde, een heenkeer tot God. Ja, hij begeerde naar dat land te gaan dat de Heere hem zou wijzen, en hij ging geloven: als de Heere mij een land wijst waar ik verder mag leven, dan zal de Heere daar ook aanwezig zijn.

Er is nog iets wat we openbaar zien komen in zijn hart en leven, namelijk het zaligmakende geloof. Abram ging echt God geloven. Als God met Zijn eisen kwam, als God met Zijn beloften kwam, ging Abram het geloven door de werking van de Geest in zijn hart. Hoe kwam dat openbaar? In zijn geloofsgehoorzaamheid. Gewillig heeft hij het bevel van de Heere mogen opvolgen. Zijn wil was vernieuwd. Hij ging willen wat die God der Heerlijkheid wilde. En zo is hij opgestaan en heen gegaan, door de Heere uitgeleid uit Ur der Chaldeeën en door diezelfde Heere daadwerkelijk in het beloofde land gebracht, ondanks de ophouder in Haran. Wat ervoer Abram nu toen hij daadwerkelijk de grenzen van Kanaän overgegaan was en in het land gekomen was dat de Heere hem zou wijzen? Dat vinden wij in de verzen 6 tot en met 8, en die gaan we met de hulp van de Heere overdenken.

We schrijven ons thema boven de prediking: ***Abram door de Heere in het beloofde land gebracht*.** En dan gaan we drie dingen ontdekken. Daar, in dat beloofde land, werd zijn geloof versterkt door de Heere. Ten tweede, in dat land bouwde hij een altaar voor de Heere. En tenslotte ontdekken wij dat hij zijn weg reisde met de Heere. Het gaat eigenlijk over de eerste voetstappen van Abram in het beloofde land, waar de Heere hem gebracht heeft. Dus drie gedachten:

1. Daar werd zijn geloof versterkt door de Heere.
2. Daar bouwde hij een altaar voor de Heere.
3. Daar reisde hij zijn weg met de Heere.

1. Daar werd zijn geloof versterkt door de Heere

Gemeente, het is altijd een wonder – en degene die God vrezen, zullen dat met mij eens zijn – dat God een Waarmaker is van Zijn Woord. Kijk maar in het leven van Abram. Wat had de Heere gezegd, jongens en meisjes? *Ga uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal*. En? Heeft de Heere dit niet vervuld? Abram is aangekomen in het beloofde land. Van stapje tot stapje leidde de Heere hem naar die plaats waar Hij Abram hebben wil. En terwijl Abram zijn weg vervolgde in geloofsgehoorzaamheid aan de Heere, werd in zijn ziel het levenslied geboren: *God zal Zelf mijn Leidsman wezen, leren hoe ik wandelen moet*.

Zo is hij aan de grenzen van het beloofde land terechtgekomen. Samen met zijn vrouw Saraï, zijn neef Lot en al die zielen die hij gewonnen had, is hij over de grens van het land Kanaän in het land terechtgekomen dat de Heere hem wijzen zou. Maar wat valt ons dan op? Als hij de grenzen van het land Kanaän overgetrokken is en daadwerkelijk – zoals wij dat weten, want wij staan achter de geschiedenis – in dat land gekomen is dat de Heere hem zou wijzen, zegt de Heere het toch niet direct. Aanvankelijk houdt de Heere het nog verborgen dat dit land Kanaän nu het land is dat Abrams zaad zal erven.

Nee, we hebben de vorige keer gehoord dat Haran het niet was. Dat waren de jaren dat ze als een ophouder daar hebben verkeerd. Daar heeft de Heere niet tegen Abram gezegd: *Abram, dit is het land dat Ik aan uw zaad zal geven*. De Heere zweeg daar. En nu zijn ze in het land Kanaän gekomen. Zal dit dan het land zijn? Het is best te begrijpen, gemeente, en aan te nemen dat Abram, Saraï, Lot en al die mensen er regelmatig met elkaar over hadden, toch? Ze moeten naar een land dat de Heere hen zal wijzen. En elke keer als ze weer in een nieuw stukje gebied of in een nieuw land kwamen, zullen ze elkaar aangekeken hebben: zal dit het land dan zijn? Ze hebben misschien wel eens elkaar wat hopeloos aangekeken: we zijn nu al zo lang op reis, waar is dat land dat de Heere ons zal wijzen? Misschien heeft Saraï Abram wel eens aangekeken en gezegd: man, waar is dat land toch? Waar zullen we nog eens terechtkomen? En misschien heeft Lot het ook gezegd: ome Abram, ik weet het ook niet, maar waar is het toch?

Ik kan me dat best zo voorstellen dat ze zo met elkaar gesproken hebben. Maar weet u wat ik mij ook heel goed kan voorstellen? En ik weet het echt zeker dat dat gebeurd is: dat dit bij Abram een zaak van het gebed geweest is. Wat zal die man niet gevraagd hebben om licht? Wat zal die niet uitgezien hebben naar een nieuwe verschijning van de Heere, zoals dat was in Ur der Chaldeeën? Wat zal die gebeden hebben of de Heere nog eens op Zijn Woord wilde terugkomen, of de Heere nog eens duidelijk wilde maken dat dit het land is? Maar wat blijkt? Ze komen die grenzen over, ze reizen van stad tot stad en van land tot land door dat land heen, en de Heere lijkt stil te blijven. De Heere lijkt niet over te komen. En zo reizen ze verder.

Is dat soms ook niet herkenbaar in het leven van degene die de Heere vrezen? Dat je terug mag kijken op je leven en dat je toch niet kunt ontkennen dat de Heere gekomen is met Zijn Woord. Dat Hij krachtig tot je ziel gesproken heeft, dat je onderwijs hebt gekregen vanuit Zijn Woord, dat er iets van Zijn eisen op je afgekomen is, en dat de beloften voor je open zijn gegaan. En dat je bij tijden mocht geloven dat de Heere een goed werk in je hart begonnen is, en dat je toch in de weg des Heeren bent, maar dat er een tijd in je geestelijk leven aanbreekt dat het zo stil blijft, en dat de Heere niet zo kennelijk en zo krachtig spreekt? Ja, je ziet wel uit naar Zijn komst, en je bidt en je vraagt of de Heere weer eens onderwijs wil geven, of je Zijn stem weer eens mag horen, of Hij weer

eens aan je verschijnt, maar het blijft zo stil. De Heere komt niet. De Heere verschijnt niet. Hij houdt Zich stil. Waarom toch? Waarom doet de Heere dat soms in het geestelijke leven?

Ja, dat is Zijn wijsheid, Zijn ondoorgrondelijke wijsheid. Maar in die weg wil Hij je altijd wat leren, al zie je dat misschien nog niet direct. Wat ga je dan leren? Om het geloof, dat beginnende geloofsleven, te oefenen. Om je afhankelijk te houden van de Heere. Om sterker aan te houden in het gebed. Om te hopen op Zijn onfeilbaar Woord. Ja, om te wachten op Zijn tijd. Maar ook om af te zien van allerlei omstandigheden waarin je soms terecht kunt komen.

Kijk, dat heeft Abram ook moeten leren. Want nu was hij gekomen in het land dat de Heere voor hem beschikt had. Maar dat land was wel, zo staat er, toentertijd bevolkt door de Kanaänieten. Nou, dat was nogal wat. Dat waren de nakomelingen van Kanaän, de zoon van Cham, de kleinzoon van Noach. En wat heeft Noach over Kanaän moeten uitspreken? *Vervloekt zij Kanaän; een knecht der knechten zij hij zijn broederen*. En als je de Bijbel nagaat, gemeente, dan komen wij de Kanaänieten tegen als een echt goddeloos volk. Hele grote zonden hebben de Kanaänieten bedreven. En je ziet het steeds gebeuren dat dat volk zich rijp maakte voor het oordeel van God. We komen er in de toekomst nog wel op terug als de Heere het geeft. Maar straks worden de steden Sodom en Gomorra, die vol zaten met Kanaänieten en allerlei gruwelijke zonden, met vuur verbrand.

Te midden van die mensen, die Kanaänieten, was Abram met de zijnen terechtgekomen. Dat viel natuurlijk voor Abram niet mee. Je moet je eens voorstellen: je bent nog maar net op de bekeringsweg. Alles kan nog zo teer liggen. Je hebt echt oprecht gebroken met de zonden. Je wilt in de wereld niet meer leven, je voelt je in de wereld niet meer thuis. Weg met dat Ur der Chaldeeën, weg met dat Haran. Daar voelde je je ook niet thuis. En dan kom je te midden van de Kanaänieten, terwijl je hart echt met de zonden gebroken heeft, terwijl je hart echt gericht is op de Heere en Zijn dienst. En om dan te midden van de wereld der Kanaänieten terecht te moeten komen. Nee, dat valt zeker niet mee, zeker als je je eerste stappen zet op de weg der bekering.

Nou, gemeente, dat alles wat we zojuist hebben aangestipt, dat zal ongetwijfeld een verlangen, een uitzien in het hart van Abram gegeven hebben naar een nieuwe ontmoeting met de Heere, dat hij opnieuw onderwijs mag ontvangen. Het moet toch ergens in dat hart van Abram een honger en een dorst gewerkt hebben naar een nieuwe openbaring van de Heere, denkt u niet? Er zal toch iets in zijn hart geboren zijn en steeds sterker geworden zijn: *Wanneer zult Gij, mijn Bondsgod, tot mij komen?*

En zie, toen het Gods tijd was, gebeurde het. Toen kwam de Heere weer tot Abram. En waar gebeurde dat nu? In onze tekst staat: *En Abram is doorgetogen in dat land, tot aan de plaats Sichem, tot aan het eikenbos More; zo verscheen de HEERE aan Abram*. We moeten het ons maar zo voorstellen: hij is die grenzen overgegaan, hij is in het land Kanaän verder getrokken, totdat hij kwam bij de plaats Sichem, zo staat er in onze tekst. Sichem vormt nou precies het centrum van het land. Je zou kunnen zeggen: Sichem is het hart van het beloofde land. Het was een zeer schone plaats, Sichem. Het lag in de bergen van Efraïm, tussen twee bergen, de Ebal en de Gerizim. Sichem lag in een dal, en dat dal, gemeente, was werkelijk een oase om daar te mogen verkeren. Daar waren twaalf waterfonteinen. En daar bij Sichem was een van de mooiste plekjes van het beloofde land: het eikenbos van More.

En daar komt Abram aan. Het is alsof de Heere hem daar tegenhoudt om verder te trekken. Want hier op deze plaats, het centrum van het land, het hart van Kanaän, daar gaat de Heere weer aan Abram verschijnen. Daar komt de Heere weer op Zijn Woord en werk in Abrams leven terug. En hier zal het geloof, dat beginnende geloofsleven van Abram, in Zijn belofte weer worden versterkt.

Ja, gemeente, die plek bij Sichem, dat was een zeer bijzondere plaats. En eigenlijk moeten we het vanuit de grondtekst in vers 6 zo lezen: Abram kwam aan de plaats van Sichem. Dus die woorden willen niet zomaar zeggen: hij kwam in Sichem terecht. Nee, het is heel specifiek: hij kwam in de buurt van Sichem terecht, op een bijzondere plaats in de nabijheid van Sichem. En die bijzondere plaats in de nabijheid van Sichem, dat is het eikenbos More.

Nee, jongens en meisjes, daar moet je niet aan een groot bos denken, zoals bijvoorbeeld het Schollenbos in Capelle aan den IJssel of zo. Nee, het is meer een vallei met één boom, met een hele grote eikenboom. En die eikenboom met die vallei daaromheen hebben de Kanaänieten de naam More gegeven. Waarom eigenlijk? Het was een heiligdom van de Kanaänieten. Die hele grote eikenboom die daar stond, daar werden de afgoden gediend. Dat was een plaats waar de Kanaänieten samenkwamen om onderwijs van de afgoden te krijgen. Vandaar dat ze die plaats More hebben genoemd. Want weet je wat dat betekent? More betekent leraar, iemand die je onderwijst. En zo kwamen daar die Kanaänitische priesters, en ze luisterden naar het ruisen van de bladeren en keken naar de bewegingen van de takken van die grote eikenboom, en zo wilden ze de wil van de goden leren kennen.

Nu, op die plaats komt Abram. En daar houdt de Heere hem tegen. En daar gaat wat gebeuren. Daar bij die eikenboom van More, in de oase bij Sichem, daar komt de Heere tot Abram met goddelijk onderwijs. Daar wordt het eikenbos van More een oase voor Abram, waar God gaat spreken, waar God hem onderwijs gaat geven. Daar wordt het heiligdom van de Kanaänieten een heiligdom van God. En daar mag Abram, als een leerjongen van Christus, aan de voeten van de grote Leraar, de Heere, zitten. Wat werd het eikenbos van More toen voor Abram een zeer dierbare plaats. *Zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide: Uw zaad zal Ik dit land geven*.

Weet u wat daar gebeurde? Die plaats waar God als de grote Leraar onderwijs geeft, daar werd die plaats een geestelijk More voor Abram. Daar kwam de Heere op Zijn eigen werk terug. Daar ging de Heere in de kern van het land, in het hart van het land, bekendmaken: *Dit is het land, Abram, dat Ik je wijzen zou. Dit is het land dat voor je zaad zal zijn.* Daar versterkte de Heere het geloof in het hart van Abram. Wat moet dat toch een wonder voor die man geweest zijn, denkt u niet?

Maar zeg eens, is Gods huis voor u al een More geworden? Die onvergetelijke plaats waar de Heere gaat spreken, waar je als een leerling aan Zijn voeten mag zitten? Is de Jeruzalemkerk voor u een More geworden? Waar de Heere inderdaad kwam met Zijn eisen, maar waar de Heere ook zo heel persoonlijk aan jou verscheen met Zijn belofte? Die heerlijke plaats waar Hij elke keer weer op Zijn eigen werk terug wil komen? Die onvergetelijke plaats waar Hij ook verder onderwijs wil geven, wat je nog niet eerder gehoord hebt? Als je dat mag kennen, mag je met recht zeggen: dit is een More die ik van de Heere heb ontvangen. Een plaats waar de Heere zelf Zijn belofte vervult: *Ik zal u onderwijzen, en Ik zal u leren van den weg, dien gij gaan zult; Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn*.

Ja, dat is het More dat al Gods kinderen leren kennen. *God heeft één ding gesproken, dit heb ik tweemaal gehoord, dat de sterkte Godes is*. Kijk, zo verscheen de Heere aan Abram bij de eikenboom van More, nabij Sichem. En daar zei de Heere tot Abram: *Uw zaad zal Ik dit land, waar je nu gekomen bent, geven.* En wat deed Abram toen? Hij bouwde voor de Heere een altaar. En wat dat wil zeggen, gaan we in onze tweede gedachte overdenken.

2. Daar bouwde hij een altaar voor de Heere

Ja, is het niet een groot wonder, gemeente, als de Heere, als de God der Heerlijkheid, aan een zondaar wil verschijnen? Dat Hij Zich laat zien, dat Hij Zich laat horen? En is het niet nog een veel

groter wonder als het niet bij die ene verschijning blijft, maar dat er op die eerste openbaring een tweede en meerdere mogen volgen? Abram heeft het ervaren, voor het eerst en opnieuw. Ja, die uitdrukking horen we nog wel eens in een preek of in een gebed: of de Heere wil spreken, wil komen, voor het eerst en steeds weer opnieuw. Wat bijbels is dat toch! In Ur der Chaldeeën was het voor het eerst, maar nu hier in Sichem voor de tweede keer opnieuw. *Zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide: Uw zaad zal Ik dit land geven*.

Zo verscheen de HEERE. Ik hoor een echo van deze woorden. U ook? Misschien mag het vanmorgen klinken in je ziel, een echo bij de woorden: *Zo verscheen de HEERE*. U vindt het in Jeremia 31, vers 3: *De HEERE is mij verschenen van verre tijden; ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid*. Wat een wonder toch! De Heere, die trouwe Verbonds-God, die verscheen aan Abram en sprak tot hem: *Uw zaad zal Ik dit land geven*. Het land dat Hij wijzen zou, is het land geworden dat Hij geven zal. Wijzen wordt geven. Wat een rijke belofte!

Maar hoe zal Abram dat nou ervaren hebben? We moeten opletten wat de Heere niet zegt tegen Abram. De Heere zegt niet tegen Abram: *Aan u zal Ik dit land geven*. Maar er staat: *Aan uw zaad zal Ik dit land geven*. Komt er nou over deze rijke belofte voor Abram persoonlijk niet een dubbele schaduw te liggen? De eerste schaduw is dit: Abram krijgt het zelf niet in bezit. Jawel, hij zal er wonen, hij zal gaan zwerven van plaats tot plaats, hij zal wonen te midden van Kanaänieten en, zoals we later zullen leren, andere volken die daar ook nog woonden. Het enige stukje land dat Abram echt in zijn bezit kreeg, weet je wat dat was? Een graf, de spelonk van Machpela, die hij gekocht heeft toen zijn lieve vrouw Saraï gestorven is. Dat was het enige stukje van het beloofde land waarvan Abram echt kon zeggen: dit is van mij, dit heb ik gekocht. Meer niet. En dan zegt de Heere: *Aan uw zaad zal Ik het geven*. Dat is de eerste schaduw die er over deze woorden lijkt te liggen.

En dan de tweede: *Uw zaad?* Welk zaad? Welk kind? Saraï is nog steeds onvruchtbaar. Abram en Saraï hebben nog steeds geen kindje gekregen. En daarom kan er toch ook geen volk komen? De Heere heeft het wel gezegd, Hij heeft het wel beloofd in Ur der Chaldeeën: *Ik zal u tot een groot volk maken, Ik zal u zegenen, en uw naam zal groot wezen; wees een zegen*. Maar er was nog niets van de vervulling te zien. Ze hadden nog geen kind. En dan dat woord, daar in dat centrum van Kanaan, bij Sichem: *Uw zaad zal Ik dit land geven*.

Waar kwam het nu op aan bij Abram? Waar komt het nou altijd op aan als het gaat om zalig worden? Op het geloof. Echt, gemeente, daar komt het nu op aan: op het zaligmakende geloof. Alhier moet Abram leren werkelijk de vader van alle gelovigen te zijn. Hier gaat de Heere Zijn kind leren: niet zien en toch geloven. Hier gaat de Heere Zijn kind leren om de eerste stappen te zetten op de weg van de oefeningen van het geloof, om niet op gevoel te leven of op iets tastbaars te leven, maar niet zien en toch geloven dat het waar is wat de Heere gesproken heeft. Dat gaat de Heere hier aan Abram leren.

O jawel, iets heeft hij ervan gezien. Hij heeft zijn zaad gezien. Straks wordt Isaak geboren, en Abram mag het ook nog meemaken dat zijn kleinzonen Jakob en Ezau geboren worden. Maar meer heeft hij niet gezien, tenminste niet letterlijk. Maar des te meer geestelijk. Want hij heeft door het geloof toch in de toekomst gezien. Hij heeft door het geloof toch de vervulling mogen geloven. En we hebben het samen gelezen uit Hebreeën 11, vers 13: *Deze allen zijn in het geloof gestorven, de belofte niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren*.

Weet je wat dat betekent, jongens en meisjes? *Abram heeft van verre gezien, en geloofd, en omhelsd*. Ik ga het met een voorbeeld duidelijk maken. Stel dat je met je vader of je moeder eens naar de Veluwe zou gaan om wild te kijken. En je vader of je moeder ontdekt wat in de verte: een prachtig hert. Maar jij ziet hem niet. En wat zegt je vader of je moeder dan? Neem nou deze verrekijker eens, en kijk door die verrekijker. En je doet het, en je ziet het. Wat heel erg in de verte is, komt als het ware dichtbij. Van verre gezien. En dan geloof je het: ja, daar staat een hert, een edelhert. Zo moet je deze woorden uitleggen. Het geloof mag je vergelijken met een verrekijker. En al heeft Abram het letterlijk niet gezien, maar met de verrekijker van het geloof heeft hij in de toekomst toch gezien dat Christus zou komen en dat zijn nageslacht in het land zal wonen.

Ja, de Heere is een Waarmaker van Zijn Woord. Want de Bijbel laat ons duidelijk weten dat de Heere Zijn belofte heeft vervuld. Al moest het nog jaren duren, al moest het volk nog meer dan 400 jaar in Egypte verkeren, toch houdt God gestand Zijn Woord. Hij heeft met een krachtige hand het volk uit Egypte verlost en het beloofde land gegeven. En tot op vandaag is het beloofde land voor Israël. *Uw zaad zal Ik dit land geven*. De Heere heeft het waargemaakt. *Uw hoop, uw kudde, woonde daar, uit vrije goedheid waard' Gij haar, een vriendelijk Beschermer en hebt ellendigen dat land bereid' door Uw sterke hand, o Israëls Ontfermer*.

Ja, het natuurlijke zaad van Abram is in het land terechtgekomen en heeft het erfelijk mogen bezitten. Maar nou heeft Abram niet alleen natuurlijk zaad, dus de letterlijke nakomelingen van Abram, het bondsvolk Israël. De Bijbel laat ons ook weten dat Abram een geestelijk zaad heeft. Dat zijn al die mensen die door genade wederom geboren worden, die tot bekering en geloof in Christus komen. Nee, die komen niet terecht in dat letterlijke beloofde land, het land Palestina, Israël aan de Middellandse Zee. Maar dat volk is op weg naar het hemelse Kanaän. En dat is een wonder, dat er een weg is naar dat hemelse Kanaän, en dat God ervoor instaat dat al die geestelijke nakomelingen van Abram in dat land zullen komen.

Waarom is dat een wonder? Omdat de weg naar dat hemelse Kanaän geblokkeerd is. Daar liggen de zonden van de mensen die zalig worden tussen. Er is geen mens die uit zichzelf in dat hemelse Kanaän kan komen. Door onze zonden en onze schuld hebben wij de deur naar dat hemelse Kanaän toegesloten, dichtgeslagen. En wil ooit een zondaar toch in dat beloofde land kunnen komen, dan moet die zonde worden weggenomen, dan moet die schuld worden weggenomen. Maar hoe zal dat toch kunnen, gemeente?

Al meerdere keren is die vraag aan je hart gelegd. Is dat nou een levensvraag voor je geworden? Kijk, als je wederom geboren wordt en je wordt geplaatst op de weg des levens, op dat smalle pad, dan wordt dat een levensvraag: hoe kom ik van mijn zonde af? Hoe kom ik van mijn schuld af? Hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God? Hoe kan ik er ooit van verlost worden, ook van het welverdiende oordeel? En dat zal een zaak van het gebed worden, gemeente: hoe zal ik ooit met God verzoend worden?

En weet u wat dan zo'n wonder is? Als de Heere je gaat brengen in dat geestelijke leerhuis, waar we van mogen zeggen: dit is het eikenbos van More. Waar de Heere zelf die weg voor je gaat ontsluiten, waar de Heere zelf je ogen gaat openen hoe het wel mogelijk is, hoe je op dat pad terecht kunt komen, en hoe je straks in dat hemelse Kanaän terecht kunt komen. Dan gaat de Heere in More, in dat leerhuis, je onderwijzen in de weg der verzoening. Dan zal de Heilige Geest je ogen gaan openen voor de Heere Jezus Christus, Die het zelf gezegd heeft: *Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven*.

Dat is de Zoon van God, Die Borg wilde zijn voor zulke ellendige zondaren, die buiten de gemeenschap met God voortleven. Hij wil de Borg zijn om de schuld van mensen weg te nemen.

Hij wil de Borg zijn om alle blokkades weg te nemen die de weg naar dat hemelse Kanaän blokkeren. Hij heeft in dat hemelse Kanaän een plaats bereid voor al het geestelijk zaad van Abraham. Want luister eens wat God de Vader in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid tegen Zijn Zoon gezegd heeft en met Zijn Zoon overlegd heeft: *Mijn Zoon, luister eens. Hoe zal Ik nou een verloren zondaar onder de kinderen zetten? Hoe zal Ik nou een doodschuldige zondaar het gewenste land kunnen geven?*

Toen de Vader met de Zoon daarover sprak, heeft de Vader aan Zijn Zoon een vraag gesteld: *Mijn Zoon, Ik kan een zondaar zomaar dat gewenste land niet geven, want de zonden liggen ertussen. En niemand van die kinderen, die zondaren die Ik in dat gewenste land wil brengen, kan die blokkades wegnemen. Wie zal er dan Borg voor hen kunnen worden? Wie zal met zijn hart Borg willen zijn om toch een zondaar in Mijn hemels Kanaän te kunnen brengen? Wie is in staat om als Borg die schuld weg te nemen, ervoor te betalen? Wie is in staat om die breuk te herstellen, om zo een plaats te bereiden in het Vaderhuis hierboven met zijn vele woningen?*

Nee, het was eigenlijk geen vraag voor God de Vader, want Hij wist het wel: dat is Mijn Zoon Die dat zal doen, dat is Mijn Zoon Die dat kan doen. Want in Christus zijn alle beloften ja en amen, ook de belofte: *Aan uw zaad zal Ik het hemels Kanaän geven*, ook de belofte: *In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En wanneer Ik heen gegaan zal zijn, en u plaats bereid zal hebben, zo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben*.

Kijk, dat heeft Christus nu weten te verwerven met Zijn offer aan het kruis. En ook dat heeft Abram in zijn leven van verre gezien, en geloofd, en omhelsd. Weet je waar, weet je op welke bijzondere plek hij dat in het bijzonder ervaren heeft? Bij het altaar. En we zullen het nog steeds weer tegenkomen in zijn leven, welke grote plaats het altaar kreeg in zijn leven. We zien het in vers 7 gebeuren. Voor het eerst bouwt Abram een altaar voor de Heere, nadat de Heere zo rijk gesproken heeft: *Aan uw zaad zal Ik dit land geven*.

En daaruit kunnen we allereerst opmaken: hij mocht vallen voor het Woord dat de Heere tot hem sprak. En zijn hart vervulde zich met dankbaarheid voor dit Woord. En dan komt hij in beweging: hij gaat een altaar bouwen. En het woord dat hier in het Hebreeuws gebruikt wordt en dat vertaald is met altaar, dat is afgeleid van het Hebreeuwse werkwoord dat betekent: slachten, offeren. Dus, jongens en meisjes, Abram bouwde niet zomaar een altaar als een gedenkteken, een paar stenen op elkaar zonder meer. Nee, hij heeft er hout opgelegd. Toen is hij naar zijn kudde gegaan. En we weten nog wel dat het een hele grote kudde geworden is, zelfs in Haran werd zijn kudde vermeerderd. En hij heeft goed gekeken onder zijn schapen en runderen. En het beste dier heeft hij uitgekozen.

Dan zie ik Abram komen met dat dier. Ga je mee vanmorgen? Ga je in de geest mee tot dat altaar? Daar neemt Abram het offermes, en hij slacht het offerdier. Wat gebeurt daar, gemeente? In het beloofde land vloeit het bloed, het bloed van het offerdier. Het bloed druipt van het altaar. En daar legt Abram het dier op het hout, en hij steekt het aan met vuur. En het dier gaat op in de vlammen, omhoog voor Gods Aangezicht. *Hij bouwde voor de HEERE een altaar*. Om daar allereerst de Heere ootmoedig dank te betuigen voor de grote genade die hij van de Heere ontvangen had.

En al bestonden de psalmen nog niet, maar iets moet er toch in dat hart van Abram geleefd hebben, wat we vinden in Psalm 116: *Wat zal ik, met Gods gunsten overladen, Die trouwe HEERE voor Zijn gunst vergelden? Ik zal bij de kelk des heils , Zijn Naam vermelden, n roepen Hem met blijde erkentenis aan.* Er moet iets in het hart van Abram geleefd hebben van wat ik later lees in de

brieven van Paulus. Daar bij het altaar, zie hem staan. Of sta je er vanmorgen zelf misschien door het geloof, ziende op het Lam? *Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave*.

Want in dat offer heeft Abram inderdaad verder gezien. Daar begon hij bij dat eerste altaar van verre te zien, en te geloven, en te omhelzen. Wat dan? Wat zag Abram daar dan toch? Het Lam Gods, het Lam Gods dat de zonde der wereld wegdraagt. Dat had de Heere toch beloofd: *In uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden*. Dat zaad is toch Christus, Die in de volheid van de tijd gekomen is. Dat geloofde Abram, dat begon Abram te geloven. En dat gaf zo'n verwachting in zijn hart, dat gaf zo'n uitzien. In zijn hart begon het adventsverlangen te gloren. In zijn hart werd hij een adventskind, dat met verheuging verlangt heeft naar de dag van Christus.

En de Heere Jezus zegt het zelf, zoek het maar op vanmiddag in Johannes 8: *en Hij heeft Hem gezien*. Juist bij het altaar werd dat verlangen geboren, gewerkt en versterkt. O, bij dat altaar, dat heenwees naar Christus, leerde Abram dat hij de genade van God alleen om Christus' wil ontvangen heeft. Daar bij het altaar leerde hij: God kan een belofte alleen maar schenken, alleen maar vervullen, om Christus' wil. Ja, daar bij het altaar leerde Abram recht en genade. En al was het nog de tijd van het Oude Testament, en al was het nog de bedeling van de beloften, toch heeft Abram om het Nieuwtestamentisch te zeggen, daar al diep in het Oude Testament beleefd: buiten Christus en Zijn offer ga ik eeuwig verloren. Ja, ik zou het verdiend hebben dat ik op dat altaar zou moeten liggen vanwege mijn zonden en ongerechtigheden. Maar ik lig er niet, maar in mijn plaats ligt daar dat offerdier, dat heenwees naar Christus.

En alleen door die gekruisigde en opgestane Christus kan een arme zondaar rechtvaardig voor God worden, kan hij tot zegen zijn voor anderen om hem heen, en kan hij met wankelende schreden, ja zeker, toch het pad van Gods geboden gaan lopen. En zo begon Abrams reis in het beloofde land. Zo ging hij zijn weg verder bij het altaar met de Heere.

3. Daar reisde hij zijn weg met de Heere

Gemeente, hoe is uw en jouw levensweg? Welke plaats heeft het geestelijke altaar, Christus, in uw, jouw en mijn leven? Heb je het ook geleerd? Buiten Christus blijf je verloren liggen. Heb je ook geleerd hoe dat offer van Christus zo onmisbaar nodig is tot vergeving van zonden? Abram heeft het stapje voor stapje mogen leren door het geloof: zonder bloedstorting is er geen vergeving. Wat een wonder als de Heilige Geest je bij het altaar brengt. Weet je wat daar ervaren wordt, bij het altaar Christus? Dat God een zondaar verlost door recht. Daar bij het altaar Christus leer je wat je zelf verdiend hebt. Maar dan dat onuitsprekelijke wonder, daar kunnen Gods kinderen nooit genoeg van krijgen, en toch hebben ze er eeuwig genoeg aan: *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven*.

Ja, daar bij het altaar Christus leert de bruid van Christus: *Jezus, Uw verzoenend sterven blijft het rustpunt van ons hart*. En zo is het ook voor Abram geweest. Het is niet bij dat ene altaar gebleven. Hij is ook niet in Sichem bij de eikenboom van More gebleven. Hij is tenslotte ook verder getrokken, dertig kilometer in de richting van het zuiden. En waar kwam hij toen aan? Toen kwam hij ergens op een plaats tussen twee steden: Bethel en Ai. En daar zette hij opnieuw zijn tentenkamp op. En wat gebeurt er? Daar gaat hij weer een altaar bouwen, opnieuw.

Maar let nu eens op wat Mozes, de schrijver van het boek Genesis, erbij moest zetten in vers 8: *En hij bouwde de HEERE een altaar*. En dan komt het: *En riep den Naam des HEEREN aan*. Wat betekent dat? Als we het heel letterlijk nemen, betekent dat dat hij luid sprak, hij nam de Naam van de Heere op zijn lippen. Het was de aanspraak aan het begin van een gebed. Maar als wij Schrift met Schrift vergelijken, dan mogen we die uitspraak breder zien. Want hij sprak niet alleen

met luide stem tot de Heere, en hij sprak niet alleen de Naam van de Heere uit, hij deed het ook in bijzijn van zijn vrouw, zijn neef en alle zielen die hij gewonnen had. Hij ging een eredienst beleggen.

En dat komen we al eerder tegen in de Bijbel, namelijk in Genesis 4, vers 26: *En denzelven Seth werd ook een zoon geboren, en hij noemde zijn naam Enos. Toen begon men den Naam des HEEREN aan te roepen*. En onze kanttekenaren schrijven terecht: dit is de oefening van de ganse godsdienst; men begon openlijk en met meerdere vergaderingen de godsdienst in te stellen. Nou, dat gebeurde nu ook in het tentenkamp van Abram. Daar gaat Abram een samenkomst beleggen, rondom het altaar. Daar vindt een huisgodsdienst plaats. Abram, die zelf niet zonder dat altaar kon, was ervan overtuigd: allen in mijn tentenkamp kunnen ook niet zonder dat altaar.

Daarom werd het ongetwijfeld een vast moment in de week dat ze elkaar ontmoetten rondom het altaar. En daar nam Abram als hoofd de leiding. Daar sprak hij over Gods eisen en beloften. Daar sprak hij over de betekenis van het altaar. Daar hebben ze samen gebeden. Daar hebben ze wellicht samen gezongen, als ze liederen hadden in die tijd. Daar heeft Abram gesproken over de beloofde Messias. Daar hebben ze gebeden om de vervulling van de belofte. Wat denkt u? Zouden dat geen kostbare momenten geweest zijn? Zouden dat geen onvergetelijke momenten geweest zijn? Zou daar bij tijden niet iets ontstaan zijn wat later David zingt in Psalm 118: *De HEER' is mij tot hulp en sterkte, Hij is mijn lied, mijn psalmgezang; Hij was het, Die mijn heil bewerkte, Dies loof ik Hem mijn leven lang. Men hoort der vromen tent weergalmen van hulp en heil ons aangebracht; daar zingt men blij met dankbare psalmen: Gods rechterhand doet grote kracht*.

Ik geloof het. Weet u wat mij ook opgevallen is? Dat is het laatste wat ik u wil meegeven. Waar gebeurde dit nu, die samenkomst waar ze de Naam des Heeren gingen aanroepen? In de buurt van Bethel. Tweemaal wordt die naam in onze tekst genoemd. En we weten het: Bethel betekent huis van God. Zo zal later Abrams kleinzoon Jakob het onder woorden brengen, die onvergetelijke nacht toen hij sliep en de ladder uit de hemel werd neergezet op de aarde, die heenwijst naar Christus: Bethel. Op grond daarvan zei Jakob, toen de Heere tot hem sprak: *Ik ben met u, en zal u behoeden*, dit: *Dit is niet dan een huis Gods, dit is de poort des hemels, dit is Bethel*.

En mag zo voor degene die God vrezen, het huis des Heeren en de dienst des Heeren bij tijden niet een Bethel zijn? Is dat nou niet de plaats bij uitnemendheid waar Christus Zich openbaart als het Altaar, waar Hij in het midden wil zijn als Een Die dient? Trekt het huis des Heeren juist daarom niet als een Bethel, omdat daar de Naam van Christus gepredikt wordt, dat daar de Heere Jezus Christus uitgestald wordt, al in Zijn opzoekende zondaarsliefde en in Zijn Borgtochtelijke lijden en sterven, om een zondaar met God te verzoenen?

Is Gods huis niet een More en een Bethel tegelijk, waar de Heere bij tijden Zijn kerk echt doet rusten, rusten bij het Altaar Christus, rusten op het enige Fundament tot zaligheid? Is dat niet de plek waar de Heere steeds weer doet ervaren: *Hoe groot is Uw goedgunstigheid, hoe zijn Uw vleugelen uitgebreid? Hier* - in More, in Bethel - wordt de rust geschonken. *Hier het vette van Uw huis gesmaakt, een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken*.

Amen.